

RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN ARREST

nr. 15.864 van 15 september
2008 in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen
woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

.1. Verzoeker komt België binnen en verklaart zich op 23 november 2000 vluchteling. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen sluit de asielaanvraag op 8 juli 2002 af met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

.2. Verzoeker dient een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die nog steeds in behandeling zou zijn.

Op 8 januari 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring/schorsing van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfsituatie van verzoeker en dat zij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel, verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker in casu beïnvloedt en dat verwerende partij in gebreke blijft om aan te tonen op welke grond zij verplicht zou zijn om na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering dient bijgevolg te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces en van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950".

Ter adstructie van zijn middel stelt verzoeker wat volgt:

« Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing uitsluitend gemotiveerd is op grond van artikel 7 eerste lid 1 ° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling ;

Dat verzoekende partij thans bijna 8 jaar in België verblijft;

Dat zijn aanvraag tot machtiging van verblijf gegrond op artikel 9.3 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling ingediend werd sedert thans 5 jaar;

Dat op deze aanvraag geen antwoord verleend werd;

Dat volgens de constante rechtspraak van de Raad Van State, geen bevel om het land te verlaten mag worden uitgereikt, zolang de aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op basis van artikel 9.3. van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling onbeantwoord blijft;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ; »

.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces en van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950, volstaat de vaststelling dat verzoeker verzuimt aan te duiden hoe deze "principes" en bepaling worden geschonden door de thans bestreden beslissing.

.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat betrokkene in

het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog, dat bestaat uit theoretische overwegingen, niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. In zoverre verzoeker de mening toegedaan is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling en in concreto in de motivering van de thans bestreden beslissing, temeer nu de motieven van het thans **bestreden bevel, met name: "Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum."** zelfs niet worden betwist door de verzoeker.

Verzoeker maakt met zijn betoog, dat bestaat uit het louter poneren van blote beweringen, evenmin op enigerlei wijze aannemelijk dat de verwerende partij in casu onzorgvuldig zou tewerk zijn gegaan.

Waar verzoeker tot slot aanvoert dat de gevolgen van de thans bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schenden, volstaat andermaal de vaststelling dat verzoeker verzuimt in concreto aan te duiden op welke wijze betreffend beginsel door het bestreden bevel werd geschonden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de door hem aangehaalde wets-, verdragsbepalingen en beginselen geenszins aannemelijk maakt zodat het enige middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter, toegevoegd griffier.

**De griffier,
De voorzitter,**

**T. LEYSEN.
Ch. BAMPS.**

